

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: SF om EF : 1 : Til højfinansens gavn

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1971

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

[SF om EF : 1 : Til højfinansens gavn 3](#)

[SF om EF : 1 : Til højfinansens gavn 4](#)

[SF om EF : 1 : Til højfinansens gavn 5](#)

[SF om EF : 1 : Til højfinansens gavn 6](#)

13. MRS 72
KØBENHAVN

1

SF om EF

SF om EF er en serie foldere med dokumentarisk materiale om konsekvenserne af dansk tilslutning til fællesmarkedet.

Serien er påbegyndt i december 1971 og vil løbe frem til folkeafstemningen.

Serien er et led i Socialistisk Folkeoplysningsforbund studiekredsmateriale.

Nr. 1 indeholder en fjernsynstale af Jens Maigård, adjunkt og SF-folketingsmedlem.

Til højfinansens gavn

Jeg er (som vi altid har været i arbejderbevægelsen) tilhænger af internationalt samarbejde. Det, der er fælles for os mennesker, er langt vigtigere end det, der skiller os. Det gælder ikke mindst i forholdet til de nationale skel.

Jeg tror (som vi altid har gjort i arbejderbevægelsen) på international solidaritet. Netop fordi vi mennesker over hele den grønne jord har så meget fælles, må vi stå sammen. Her må de stærke og de rige hjælpe de svage og de fattige.

Det er netop på grund af internationalismen, på grund af solidariteten over landegrænserne, at jeg er mere end skeptisk over for Fællesmarkedet. Der er ganske vist seks forskellige lande med i Fællesmarkedet. Men det er ingen solidarisk organisation. Der er

AF JENS MAIGÅRD

tre store medlemsstater. Og der er tre små. Stormagtsegoismen trives præcis lige så godt inden for Fællesmarkedets

rammer som udenfor. Her er ingen forskel. Det, man har kaldt fædrelandenes Europa, er jo stormagternes Europa.

Sammen med stormagtsegoismen møder vi i Fællesmarkedet konservatismen. Stormagtsegoisme og konservatisme har altid gået hånd i hånd. Og den konservatisme, vi møder, er ikke den skikkelige lyseblå folkekonservatisme, vi kender herhjemme fra. Det er en uhyre aristokratisk konservatisme, i direkte samarbejde med europæisk højfinans.

Fem vigtige forhold

Det er et fænomen, vi møder overalt i Fællesmarkedet. Det store kan ses i det små. Men konservatismen i denne særlige aristokratiske, højfinansorienterede udgave kommer måske klarest frem i dagen, hvis vi ser på sammenhængen og den indbyrdes konsekvens i følgende fem forhold:

For det første må vi se på dogmet om arbejdskraftens frie bevægelighed, som Fællesmarkedet er bygget op på.

for det andet på det lave lønniveau i Fællesmarkedslandene,

for det tredje må vi overveje den svage stilling, fagbevægelsen har i Fællesmarkedet,

for det fjerde må vi vurdere den meget stærke kapitalisme, vi møder,

og for det femte må vi se på de social-politiske retningslinjer, Fællesmarkedslandene arbejder efter.

Disse fem ting, den fri bevægelighed af arbejdskraften, de lavere løn-

ninger, den svage fagbevægelse, den stærke kapitalisme og den usolidariske socialpolitik (hvis man overhovedet kan stille de to ord op mod hinanden) hænger efter min mening sammen. De er *virksomheder* af den samme årsag, nemlig Fællesmarkedets højrevendte konservatisme.

Det er velkendt at Fællesmarkedet bygger på dogmet om arbejdskraftens fri bevægelighed. Ligesom alle danske kan tage arbejde i Danmark, skal alle i princippet kunne tage arbejde i samtlige de lande, der er medlemmer af Fællesmarkedet.

Lønniveauet

Mindre kendt er det måske, at lønniveauet i disse lande er lavere end hos os. Hvis vi sætter 1969-lønniveauet i Danmark til forholdstallet 100, så læg mærke til lønninger i Fællesmarkedslandene:

I Belgien var forholdstallet	65,
i Frankrig.....	76,
i Italien.....	71,
i Holland.....	79,
i Tyskland.....	98,

Der kan og der bliver snydt meget med tal. Jeg føjer derfor til, at jeg har taget året 1969, ikke fordi det er et særligt dårligt år, det er det nemlig ikke, men fordi det er det sidste år, som jeg har kunnet finde tal for. Jeg føjer ligeledes til, at de sociale bidrag er indregnet i disse lønninger, således at de reelle forskelle er større, end tallene giver udtryk for.

Og så spørger jeg: Hvilken sammenhæng er der imellem dogmet om arbejdskraftens frie bevægelighed og Fællesmarkedslandenes lønniveau?

Fagbevægelsens svaghed

Fagbevægelsen står langt svagere i Fællesmarkedslandene end hos os. Mens alle, eller næsten alle, er organiserede herhjemme, er organisationsprocenten i Fællesmarkedslandene i gennemsnit 25%. Og for at gøre ondt værre er lønmodtagerne organiseret i mange forskellige organisationer. Kun i Tyskland er der en fagbevægelse, (som hos os) og den omfatter kun 31% af lønmodtagerne. I de andre lande ser det sådan ud:

I Frankrig er der tre landsorganisationer, en kommunistisk, en socialdemokratisk og en katolsk orienteret. Tilsammen er mellem 15 og 20% af lønmodtagerne organiseret i disse - landsorganisationer.

I Italien er der fire landsorganisationer, en kommunistisk, en socialdemokratisk, en katolsk og en fascistisk. De tre første har indledt et samarbejde med henblik på sammenlægning. I alt er imellem 35-40% af lønmodtagerne omfattet af disse organisationer.

I Belgien er der tre organisationer, en socialdemokratisk, en katolsk og en liberal. Organisationsprocenten er den største i Fællesmarkedet, nemlig 60.

I Holland er der tre landsorganisationer, en socialdemokratisk, en katolsk og en protestantisk. De har organiseret omkring 42% af samtlige lønmodtagere.

I Luxembourg findes der to organisationer, en socialdemokratisk og en katolsk.

Jeg spørger mig selv, hvad disse organisationsforhold vil betyde for danske lønmodtagere, for deres *arbejdsforhold og lønninger*, hvis vi kommer ind i en organisation, der bygger på dogmet om arbejdskraftens frie bevægelighed?

Kapitalismens styrke

Mens fagbevægelsen er svag, er kapitalismen til gengæld stærk. Hvis vi tager de 10% af Danmarks befolkning, der tjener mest, så tjente de i 1970 26% af samtlige indkomster. Men de 10% rigeste tjente i Frankrig 37% af samtlige indkomster, i Vesttyskland 41%. Lad os sammenholde vores 26% (som er galt nok) med Frankrigs 37%, med Vesttysklands 41%, lad os sammenholde det med de langt svagere fagorganisationer i Fællesmarkedet. Det er ikke betryggende.

"Sin egen lykkes smed" eller solidaritet

Det er vel derfor, vi møder et andet mønster i sociallovgivningen i EF-landene. En af vores mest fremtrædende eksperter på det socialpolitiske område, forskningsleder Bent Rold Andersen, har karakteriseret det således:

"Den socialpolitiske indstilling i Europa er domineret af især katolske forestillinger, hvorefter man ikke gennem fælles sociale foranstaltninger må begrænse det enkelte menneskes selvstændige ansvar – kort sagt en tro på, at enhver er sin egen lykkes smed.... Dette princip er grundlaget for de kristelige partiers socialpolitik. Og

indstillingen bygger på et paveligt påbud fra 1931. Herover for står hos os solidaritetsprincippet, hvorefter man mener, samfundet har ansvaret for den enkeltes tilværelse." (Politiken 16.8.71.)

Det synes jeg, at vi skal huske på, ikke mindst når præsidenten for Fællesmarkedets ministerråd Aldo Moro præciserer, at socialpolitiske bestræbelser skal foregå "inden for rammerne af den fælles politik, som er udarbejdet og vil blive udarbejdet på fællesskabsplan".

Jeg er internationalist. Jeg tror på samarbejdet over grænserne. Men jeg tror ikke, at det skal ske på jævne folks og almindelige menneskers bekostning.

Solidaritet, det var Spanien i trediverne, broderlandet Spanien – det er Vietnam i 70'erne, det Vietnam, som mange markedstilhængere har haft så svært ved at solidariser sig med. Men det er ikke et intimt samarbejde med den europæiske højfinans, til dens gavn, på dens betingelser.

Jens Maigård

Samling af kræfterne mod EF

På et møde på Christiansborg mandag den 6. december, afholdt efter initiativ af folketingsmedlemmerne Meta Ditzel og Poul Overgaard Nielsen (R) og Morten Lange og Gert Petersen (SF) nedsattes et fællesudvalg af en række organisationer, komiteer og enkeltpersoner. Formålet er at koordinere arbejdet mod dansk tilslutning til EF, og fællesudvalget vil henvende sig til lands- og lokalorganisationer om at tilslutte sig samlingsbestræbelserne.

I udvalget er følgende organisationer foreløbig repræsenteret: Frit Nor-

den, Tværpolitiske Kontaktgrupper, Folkelig Front, Frihedsfronten mod Romunionen, Nordisk Aktion, Socialdemokrater mod EEC, Socialistisk Folkeparti, Komiteen mod Fællesmarkedet, Danmarks Retsforbund, Venstresocialisterne, Danmarks kommunistiske Parti, Radikal Ungdom, Dansk Samling, Lærlingenes Landsorganisation.

Fællesudvalgets kontaktadresse er Poul Overgaard Nielsen, Folketinget, 1218 København K.

Redaktion: Socialistisk Folkeoplysningsforbund, Folketinget, 1218 K, telefon (01) 12 23 05, hos hvem serien kan bestilles løbende tilsendt. Produktion: SF-dagbladet minavisen, Amagerbrogade 85, 2300 Kh.S, telefon (01) 55 70 11. minavisen, der kun fås i abonnement, koster for en måned 12,50, for et kvartal 36 kr. og for et helt år 120 kroner.

Tillæg til **minavisen** december 1971

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk